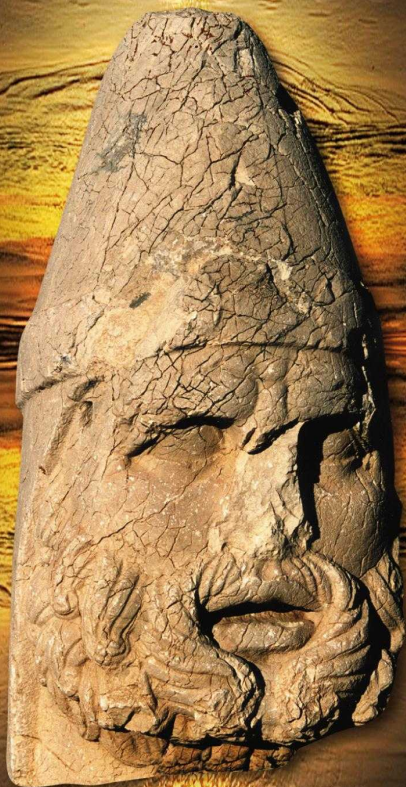

ARNOŠT VAŠÍČEK
TURECKÉ
ZÁHADY

MYSTERY
FILM

MYSTERY
FILM

ARNOŠT VAŠÍČEK
TURECKÉ
ZÁHADY

MYSTERY FILM
Ostrava 2012

Arnošt Vašíček – Turecké záhady

Mystery Film, Ostrava 2012

Vydání druhé

Copyright © Arnošt Vašíček

Fotografie Arnošt Vašíček

Ilustrovaná mapa: Nurgül Bahar

Veškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal Arnošt Vašíček, MYSTERY FILM, Mánesova 20, Ostrava 2

Obálka, grafická úprava a sazba Daniel Janošec

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

ISBN 978-80-904190-6-3

Obsah

- I. Zapovězená hora bohů 9
 Říše pod zvláštní ochranou – Tajemná svatyně –
 Podvod, zázrak, nebo...? – Malá odbočka směr Měsíc
 – Blízké setkání třetího druhu – Nejstarší horoskop
 světa? – Důmyslná skrýš – Tajemní cizinci – Strážci
 brány – Město spadlé z nebes – Pozemská stanice –
 Poslové boží – Potomci andělů – Tajuplný odkaz
- II. Podivná zkáza Chattuše 43
 Podzemní labyrint – Neznámí stavitelé – Národ
 diplomatů – Svědectví zapsané v hlíně – Původ notně
 nejasný – Ničivý úder – Radioaktivní kostra – Vládce
 hromoklínu – Nevysvětlitelný zánik – Příliš odvážná
 spekulace? – Posedlost hlubinami
- III. Ztracené království 74
 Stále překvapující Troja – Poněkud podezřelý
 důkaz – Křížový výslech mrtvých svědků – Bůh bouře
 opět na scéně
- IV. Pátrání po arše záchrany 103
 Tajemství propastné tůně – Kde leží vrah? –
 Opomenutý rozpor – Směr Durupinar – Podezřele
 mnoho náhod

- V. Příliš tajemná mapa..... 119
Nevysvětlitelné poznatky – Válka hypotéz – Dávní
králové moře
- VI. Netvor z jezera Van..... 124
Velmi slaný domov – Pokrevní příbuzní – Králové
hlubin – Důkaz, nebo omyl?
- VII. Prastaré hádanky 129
Objevy bez rodokmenu – Raketoplán z období
konce temna
- VIII. Divy a zázraky 135
Znovu na světě – Dnes ordinuje „Doktor ryba“ –
Svatá tvář z Edessy

*„Až uslyšíš tu pověst, budeš hodně snít.
A když sníš, již jsi v ráji.“*

Stařec z Pustiny

I. Zapovězená hora bohů

Na vrcholu Nemrud Dag v jihovýchodním Turecku je ukryto jedno z největších tajemství naší planety. V dosud neodkryté skalní hrobce již více než dva tisíce let spočívají ostatky velmi zvláštních bytostí. Jejich existenci obklopují mnohé nezodpovězené otázky. Byli to představitelé ojedinělé lidské rasy, která se svým neobvyklým vzhledem, způsobem života a především fascinujícími schopnostmi až závratně lišila od ostatních domorodých obyvatel, nebo je těmto záhadným cizincům právem přisuzován nepozemský původ?

Nachází se v důsledně zamaskované, nedostupné pohřební komoře i tajemné „nesmrtelné poselství“, které stavitel komory, král Antiochos I., přislíbil předat svým následníkům? A pokud ano, jaké šokující odhalení je v něm uvedeno? Osvětluje neznámé a doposud dobře utajené okamžiky minulosti lidstva, nebo naopak přináší překvapivé proroctví o tom, co nás teprve čeká?

Dotěrné myšlenky dávaly zapomenout na rostoucí únavu. Stoupal jsem po úzké stezce strmě vzhůru, až hrbolaté kamenné stupně vystřídala drobná suť.

Zapadající slunce neklesalo za obzor tak rychle, jak by se dalo očekávat. Viselo, zdánlivě netečně, nízko nad oceánem holých kopců. Jako obrovská krvavá skvrna prosakovalo oblohou, rozpíjelo se v pásu nízkých oblak a zalévalo krajinu přízračným šerosvitem.

Režisér této fascinující nebeské podívané měl smysl pro správné časování světelných efektů. V okamžiku, kdy se celý kraj ponořil pod hladinu rudožlutého oparu, se z druhé strany hory nad temně zelenou stuhou Eufratu vynořil měsíc v úplňku. Obě vesmírná tělesa společně ozařovala mohutný kužel kamení, uměle navršený na vrcholu Nemrudu. Jejich paprsky klouzaly po terasách s majestátními torzy soch a zalévaly gigantické hlavy bohů, které tok věků srazil do prachu země, kde nyní spočívaly, aniž by ztratily svůj důstojný výraz.

Cosi nepojmenovatelného naplnilo prostor. Jako by z hory začala vyvěrat nějaká magická síla. Jako by se otevřely dveře do jiného světa, do jiné dimenze, do jiného času. Zdálo se, že jsme vstoupili do výtahu ke hvězdám. Nedožitelný vesmír byl náhle na dosah ruky.

Srdce sevřela podivná tíseň. Do duše se vlila hořkost osamění, stesk po něčem, co jsme dávno ztratili a zapomněli, touha po kontaktu s neznámým, po doteku nadpřirozena...

A pak slunce zapadlo. Vzduch ovládl chlad. Krajinu rychle pohlcovala tma. Kouzlo pominulo... Ale jen navenek.

V noci, obsypané hvězdami, se navzdory únavě nedalo podlehnout spánku. Nebyl jsem schopen pojmenovat ten zvláštní stav vytržení. Cosi se stalo. Jako když jste svědky zázraku, nedovedete přesně popsat, co jste viděli, k čemu vlastně došlo, jen naprosto neochvějně cítíte, že všednost na okamžik pominula a vy jste se na nepatrnou chvíli stali účastníky něčeho zcela výjimečného.

Říše pod zvláštní ochranou

Na sklonku druhého století před naším letopočtem se v půvabné kopcovité krajině mezi vysokými hradbami horského pásma Taurusu a úrodným údolím Eufratu zrodilo malé nezávislé království Kommagéné. Jeho ohromující bohatství rostlo především z obchodu mezi západem a východem, z vlastnictví přechodů

přes řeku, u níž po úmorné cestě přes hory odpočívaly karavany z Řecka, Sýrie i Persie, které se zde samozřejmě zastavovaly i při návratu z Indie. A v obou případech přenechávaly místním překupníkům část svého vzácného zboží.

Úžasně obchodní možnosti a vidina obrovských zisků přilákaly schopné a podnikavé lidi ze všech stran. A tak záhy začaly být z Kommagéné vypravovány vlastní karavany, putující do všech koutů světa. Neustále se zvyšující příliv peněz umožňoval investovat do výstavby dlouhých kanálů, které rozváděly vodu z Eufratu až k horám daleko na severu. Plocha obdělávané půdy se zvětšila a blahobyt ještě více vzkvétal.

Ale muselo zde být ještě něco, čím bylo toto nepatrné království naprosto výjimečné. Vypadá to, jako by nad ním kdosi nesmírně mocný držel ochrannou ruku, jako by suverenitu a nedotknutelnost tohoto trpasličího státu střežily neznámé síly.

Kommagéné leželo nejprve „na úpatí“ Arménského království, kterému patřilo rozlehlé území od Eufratu až po Bajkalské jezero. Později ho obklopovaly říše římská a parthská. Pro všechny tyto zneprátelené strany bylo bezesporu lákavou kořistí. Přesto si dokázalo udržet samostatnost a dokonce ji nechalo písemně potvrdit římským císařem Pompeiem. Jak je to možné?

Využívali kommagénští vládci rozporů mezi svými silnými sousedy, obchodovali s jedněmi i druhými a všem prokazovali cenné služby? Anebo disponovali nějakými neznámými obrannými prostředky, které dokázaly nenasytné agresory spolehlivě udržet na uzdě?

Jisté indicie naznačují, že byly v království využívány utajované vědomosti a technická zařízení, která notně předběhla svou dobu.

Král Antiochos I. (pravděpodobně 98–38 př. n. l.) nechal do kamene vytesat svůj testament, v němž je i tento zvláštní nápis: „Celý svůj život jsem pocítoval hluboký respekt k bohům a jejich nanejvýš spolehlivým obranným zbráním... Proto jsem unikal, navzdory všem nástrahám, velkému nebezpečí, zvládl

jsem neočekávané a beznadějně situace, prožil jsem svůj život, bohatý v letech a ve štěstí.“

Co to bylo za „nanejvyšš spolehlivé obranné zbraně“ a jací bohové jimi disponovali?

Tajemná svatyně

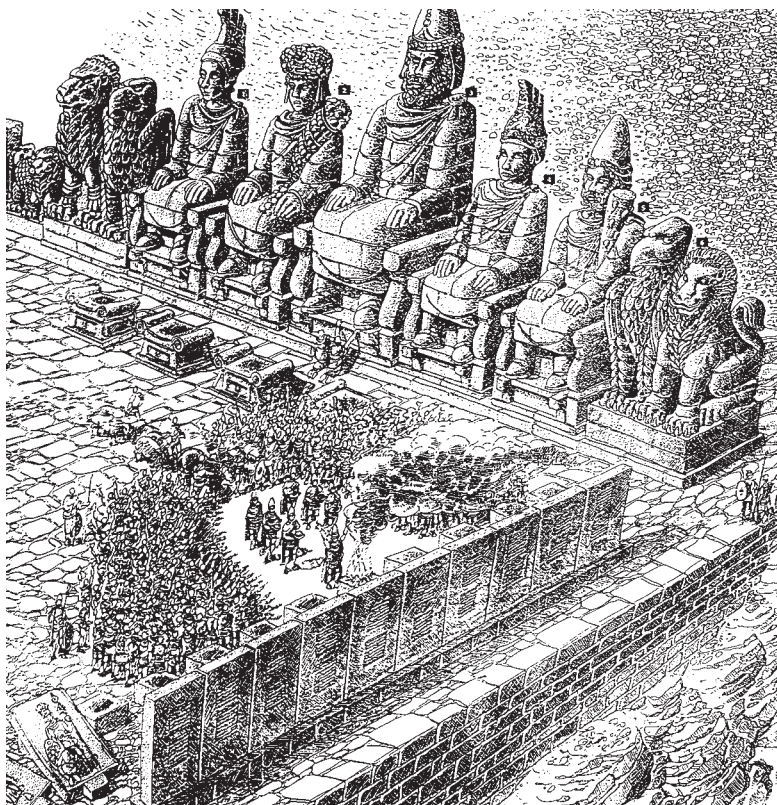
Zmíněný testament je zvěčněn do kamene v areálu velmi neobvyklé hrobky, která zároveň sloužila jako svatyně zcela ojedinělého náboženství.

Antiochos I. využil přirozené podoby 2 150 metrů vysoké hory Nemrud, viditelné ze všech stran země, a její vrchol dal upravit do tvaru téměř dokonalého kužele. Přesněji řečeno: na skalnatý podklad, v němž byla vyhloubena rozměrná pohřební komora, královi poddaní navršili třicet tisíc kubíků kamene velikosti pěti. Tak vznikl umělý kopec, jehož oválná základna má průměr 160 metrů. Původní výška 60 metrů je dnes vlivem přírody a později také pátracích akcí archeologů asi o 10 metrů nižší.

K mohutné mohyle se těsně přimykají tři terasy, orientované podle světových stran. Na dvou z nich, východní a západní, stály sochy bohů a králů, vysoké jako čtyřpatrové domy. Jejich těla, sedící na honosných trůnech, jsou složena z několika desítek přesně opracovaných, do sebe zapadajících kamenných kvádrů. Jak ukázal nedávný výzkum, jsou kupodivu dutá. Samotné hlavy, dovedně zhotovené z monolitu, jsou vyšší než dospělý muž.

Panteon kommagénských bohů byl původně dost složitý. Na jedné straně sem Řekové přinesli kult Apollona a Dia, na druhé straně tu byli zabydleni

perští bohové Mithra a Ahura Mazda. Ti navíc mezi sebou splývali a dostávali nová jména, takže jeden bůh představoval nakonec bohů několik.

Proto na západní terase vedle Antiocha I. shlíželi do kraje bohyně Kommagéné Fortuna a dále Zeus – Oromasdes, Apollo – Mithra – Helios a Herakles – Artagenes: bohové komplikovaných jmen a pospojovaných vlastností.

Na východní terase se vyhřívaly na slunci obří sochy Dareia I., Xerxa I. a dalších mocných předchůdců královské kommagénské dynastie.

Po boku těchto vládců země i nebes stály sochy lvů a orlů a četné kamenné desky s úchvatnými reliéfy a dlouhými nápisy.